

המכתב היידישער פארשטייער

עפ"י 11/11 - No. 1

לפני שנים רבות היה בירושלים נזיר שחזר, גבור מאד, ומכסף גדול.

הוא היה חשוב מאד בעיני עמו ונחמד נפל על כל הגוים. כזה הכישרון

שלו בא לו מגלגל כישופים וזמן הסרים. פשוטה נוגע במצה כן אים היה מוציא

לזו את נשמתו. האדם היה חוזר לביתו, נופל למשכב ומת.

נזיר זה היה רשע גדול ושונא יהודים מאד וכשהיה רואה יהודי היה נגס

אליו ולוגע במצחו. והיהודי היה חוזר הביתה, שוכב במיטתו ומוציא את

נשמתו וכבר מתו כן קרוב ל-750 יהודים.

החליטו חכמי ירושלים להתלונן על הנזיר במלך ושלחו אליו משלחת

בה שלשה חכמים. קרא המלך את הנזיר ואמר: - נתיני היהודים מתלוננים

עליך, כי ברצונך להטמיר ולאמר את כלם.

שאל הנזיר-המכשף - איפה המתלוננים האלה?

הכניס אותם המלך לתול החזר והנזיר פנה אליהם ואמר בקול רך: -

הרי אני רץ כנגד בהם ככה ונגע בידו במצה שלשהם ונגיעת המכשף הזו מוציא את

את כוונתם של החכמים ובשזככם ביהו הוציאו את נשמתם.

ושוב באו היהודים אל המושל והתלוננו - אם נגזר עלינו למות,

נמות לפחות בידיך ולא בידי רשע זה.

ושוב הזמין המלך את הנזיר אליו, הפעם בלי היהודים ובקש אותו

לרחם על נתיניו. אבל לב המכשף גבה והוא חזרע למלך: - יבחרו להם היהודים

מכשף ויעמידו אותו למלחמה אחי. אם ינצחני בהמתו - יעשו כל היהודים

ברצונם, ואם לא יעמידו היהודים בן-אדם ואני-אנחה-לדו-קרוב אתי, או אם

יעמידו אחד ואני אנחה אותו, אחרוג את כל היהודים ולא אשאיר מהם שריד

ופליט.

למחרת חזרע המלך את דבר הנזיר ליהודים וחושף: - גם אני ירא מן

המכשף. אין ברירה אלא לקבל את הצעתו. אבל אשתדל לרחות את מועד הדו-קרוב

לשמה.

ביום שלישי הגיעו השליחים אל נהר הממבטיון, שמונה ימים לפני

ההתמודדות וחיכו על גדת הנהר עד כזא השבת. כליל שבת נפטר הצדיק

ממליו ועבר את הנהר. בהגיעו אל מעבר לנהר, הוטל מיד אל בית הסוחר

והיה בודאי מוצא להורג על חלול השבת אתמלא המכתבים מחכמי ירושלים.

וכשקראו בני ראובן ובני גד ובני חצי שבט מנשה את דברי הגזירה הבינו כי

פקוח נפש יש כאן והטילו מיד גורל בניהם ונפל הגורל על איש אחד בשם דן וזה

והוא נמוך קומה, היגר דביכך וגם הוא נתן גס לאשתו לפני צאתו כי ידע שלא י

יוכל להזרז הבהיה. וביום שבת עבר את הנהר. המלנים שחכו על גדת הנהר

דאשר ראו את צורת האיש התעצבו טוד כי אמרו מה יזשיענו זה? איך יוכל

ננס זה להקדם עם הנזיר, שהוא גבוה וחסון, ענק ממש.

אבל דן אמר שם והנה עומדות רגליהם בחוצות ירושלים עיר הקודש.

כפיצת דרך זו הגבירה את בטחונם ואת אמונתם בדרך המושיע.

יום ההתמודדות הגיע ובראות הנזיר המכשף את היהודי החיגר והגבן

התחיל ללעוג לו ולשמוח: הנה ילהם אתי? וכבר עשה תכניות כלבו כיצד

ינצחו וימיתו ויעשו הרג בישראל.

הכיבו בומה גדולה ברחוב המרכזי בירושלים ועלו הנזיר מכאן ודן מפבר

לסמבטיון מכאן ומסביב לבימה שרים והושבי ארץ הקודש לאלפים ולרבבות

שבאו לראות כיצד יפול הדבר. וחכמי היהודים יושבים במנה נדחת ששפתיהם

לוחשות תפלה ופמוקי החלים לאלהים.

ומיד התחיל המכשף לזרוע גרעיני חיטה על הבימה וחיכך צמחו מהן

שבליים ומיד היוהו התבואה מוכנה לקציר. אך בין דגע המציא החכם היהודי

בשמותיו הרנגולים והט אכלו את החטים ואת השבליים. אחר כך לוקח המכשף

לידו מוט ברזל אשר אף שלשים איש לא היו יכולים לשאתו והוא מרימו ומטלטלו

אריזה בעזרת השדים ובכוח כזה הטילו שהמוט שקע עמוק באדמה. נטל דן את ידיו

הפך בן חור קסן באדמה ודרכו הוציא את המוט וזרק אותו לשמים בגובה רב

עד שכמעט או אפשר היה לי אותו, ואשר למכשף אכא זה רד את המוט שלפן אנה

המוט היה בגובה שכוח, שבו איך שליטה לשדים והמכשף לא הצליח לזרזו.

מיד המצוא המכסף דבר חרם, כלי שה' נשבע ושמח את כסלוננו. הוא
הביא שתי אבני ריחיים גדולות מאד וביין רגע סחן אותן לעפר. מיד עשה
היהודי מן העפר הזה אבני-ריחיים גדולות וזרק גם אותם אל המזב שבעזר,
והנה שתי האבנים ליד המזב בטמאים ושוב לא תוליה המכסף להורידן.

אחד-כך המצוא החכם היהודי על הבימה אילן גפן וחזק מאד והוא מלאו
ענפים ועלים כאילן השדה ממש, הוא כוסף בחזקה את ראש האילן ארצה ושאל
את המכסף להחזיק את העץ כסוף וטומטל. הנזיר נשם לעץ והחזיק, אך בין
רגע התישר העץ והטיל את הנזיר לשמים בין הריחיים שסחנו אותו לעפר.
וכך אבד המכסף מן העולם וכל הפזמים אמרו: ה' הוא האלהים ואין כמוהו
בעולם, כי יצונו ובכוחו פעל החכם היהודי לא כן המכסף הנזיר שפעל בכוח
חשדים. וכבר כתוב (זכריה ז' ו') - לא כהיל ולא נבח כי אם ברותי אמר ה'.

ויהודי ירוסלים צוהלים וספחים על המשועה שרתוק ועל המושע
שעלה לציון ושפט את עשו. ודן המוסיע כמשר בירוסלים ונשא לאשה את אשת
רבי מאיר לשעבר ולבנם שנולד כעבור שנה קראו בשם מאיר בן דן וכל ימיו
היה הוא ובני משפחתו מצפים לימות המשיח שבהם יחלל הממכטיון לעולם בימות המשיח
השבוע ואפשר יהיה לעבור בו דאז ילכו כל בני השבטים לציון בדגה ויתאחדו
בירוסלים במשרה בימינו אמן.